

POSTANOWIENIE

5 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 5 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. R. i M. Ś.
przeciwko Bankowi [...] spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku [...] spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 24 czerwca 2024 r., I ACa 1382/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Powodowie – S. R. i M. Ś. w związku z zawartą z [...] S.A. w K. (poprzednikiem prawnym pozwanego Banku [...] Spółka Akcyjna w W.), dnia 30 maja 2006 r. umową kredytu konsolidacyjnego numer nr [...], wniesli, w przypadku uznania przez sąd, że umowa ta jest ważna, przy czym powinna obowiązywać bez określonych klauzul denominacyjnych, między innymi, o zasądzenie od pozwanego

na ich rzecz solidarnie kwoty 100.237,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, ewentualnie, osobno na rzecz każdego z powodów kwot po 50.118,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, ewentualnie, w przypadku uznania, że powyższa umowa kredytu jest nieważna, wniesli o zasądzenie od pozwanego solidarnie na ich rzecz kwoty 56.278,53 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, ewentualnie, w razie nieuwzględnienia przez sąd poglądu w zakresie występowania solidarności czynnej po stronie powodowej wniesli o zasądzenie od pozwanego osobno na rzecz każdego z powodów kwot po 28 139,26 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie powodowie wskazali, że istotą sporu z tytułu zawarcia umowy kredytu konsolidacyjnego numer nr [...], była okoliczność posłużenia się przez pozwany Bank (przedsiębiorcę) we wzorcu umownym, inkorporowanym następnie do umowy kredytowej zawartej z powodami, abuzywnymi klauzulami służącymi do waloryzacji kwoty wpłaconego kredytu złotowego, do kursów kupna i sprzedaży CHF. W piśmie z 30 listopada 2020 r. powodowie dokonali modyfikacji powództwa w ten sposób, że w ramach żądania głównego wniesli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kwoty 56.278,53 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, zaś w ramach żądania ewentualnego wniesli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kwot 146.969,63 zł i 56.278,54 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty. Kolejnym pismem z 6 sierpnia 2021 r. powodowie zmodyfikowali powództwo w ten sposób, że wniesli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz solidarnie (lub łącznie) kwot 56.278,53 CHF oraz 146.969,63 zł tytułem zwrotu świadczenia nienależnego, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Pozwany ostatecznie wniósł o oddalenie powództwa, zaprzeczył zarzutom podnoszonych przez stronę powodową, podtrzymał wnioski wskazane w odpowiedzi na pozew, również w zakresie powództwa po dokonaniu jego modyfikacji (rozszerzenia) oraz podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia

powodów.

Wyrokiem z 30 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku, w szczególności, zasądził od pozwanego Banku [...] - Spółki Akcyjnej w W. łącznie na rzecz powodów M. Ś. i S. R. kwotę 146.969,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lutego 2021 r. do dnia zapłaty (pkt I); zasądził od pozwanego Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. łącznie na rzecz powodów M. Ś. i S. R. kwotę 56.278,53 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 lipca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt II); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (w zakresie dalszych odsetek za opóźnienie), (pkt III). W ocenie Sądu I instancji kwestionowane przez powodów postanowienia umowne dotyczące waloryzacji nie odwoływały się do ustalanych w sposób neutralny kursów CHF, czy obiektywnych, zewnętrznych wskaźników, ewentualnie czynników, na które żadna ze stron nie ma wpływu. Zasady ustalania kursów zostały, natomiast, przekazane do wyłącznych uprawnień pozwanego, nie określając bliżej kryteriów ustalania ich wysokości. W ocenie Sądu Okręgowego, ukształtowanie postanowień umowy kredytu przez Bank było sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszało interesy powodów jako konsumentów, przy czym pozwany naruszył zasadę swobody umów (art. 353¹ k.c.), gdyż korzystając ze swojej przewagi kontraktowej ukształtował treść umowy w taki sposób, że mógł dowolnie określić wysokość zobowiązań obu stron umowy. W ocenie Sądu I instancji powodowie zawierając sporną umowę występowali w charakterze konsumentów, a kwestionowane przez nich postanowienia umowne wypełniały znamiona niedozwolonych postanowień umownych (art. 385¹ k.c.). Ich skutkiem było wyeliminowanie klauzuli waloryzacyjnej z umowy, która nie może być zastąpiona żadnymi innymi przepisami czy warunkami umowy, co w efekcie doprowadziło do nieważności umowy, a żądane przez powodów kwoty zostały ostatecznie zasądzone.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 30 listopada 2022 r. złożył pozwany zaskarżając go w części, to jest w zakresie pkt.: I, II i IV. Jako zarzuty apelacji wskazał naruszenie przepisów postępowania tj.: art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 w zw. z art. 278 § 1 i art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 69 ust.3 pr. bank.; art.385¹ § 2 w

zw. z art.189 k.p.c.; art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 6 ust.1 Dyrektywy 93/13 w zw. z art. 358 § 2 k.c., art. 385² k.c.; art. 358 § 2 w zw. z art. 56 i art. 65 k.c.; art. 385 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 358 § 2; art.3 k.c. i art. 6 ust.1 Dyrektywy 93/13; art. 24 i art. 32 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim; art. 41 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe; art. 353¹ k.c.; art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c.; art. 409, art. 411 pkt 1,2 i 4 k.c.; art.118 w zw. z art.120 k.c.; art. 455 w zw. z art. 481 k.c. Na podstawie takich zarzutów i wniosków, szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu apelacji, pozwany wniósł, między innymi, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie, o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjął je za własne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy art.69 ust. 3 pr. bank. oraz art. 353¹ k.c. były wprawdzie usprawiedliwione, aczkolwiek nie uzasadniały one trafności zarzutów apelacji, gdyż samodzielną podstawą dla uwzględnienia powództwa był art. 385¹ § 1 k.c. Według Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji, prawidłowo uznał, że postanowienia dotyczące mechanizmu denominacji w zakresie, w jakim przewidywały one przeliczanie wypłaconych kwot kredytu i uiszczanych rat według kursu waluty ustalonego przez Bank w aktualnej Tabeli Kursów miały charakter niedozwolony co ostatecznie doprowadziło, po ich wyeliminowaniu, do upadku umowy. W dalszej kolejności Sąd II instancji stwierdził, że powodowie w spełnili na rzecz pozwanego świadczenie w kwotach zasądzonych, dlatego ich roszczenie na podstawie art. 410 § 1 k.c. w z. z art. 405 k.c. było uzasadnione. Jako chybiony, natomiast, Sąd II instancji ocenił zarzut naruszenia art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c.

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 24 czerwca 2024 r. oddalił apelację pozwanego.

Pozwany – Bank [...] S.A. w W. - skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 czerwca 2024 r., w części, to jest odnośnie do pkt I. skarżonego wyroku oddającego apelację pozwanego – w zakresie zasądzenia na rzecz strony powodowej roszczenia pieniężnego ponad kwotę 100.237,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty oraz w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 56.278,53 CHF; w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz strony powodowej całości kosztów postępowania za I instancję; oraz odnośnie do całości pkt II skarżonego wyroku.

Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie to jest: art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. poprzez zasądzenia przez Sąd II instancji kwoty 46.732,01 zł wraz odsetkami ustawowym za opóźnienie od tej kwoty liczonymi od 5 lutego 2021 r. które było świadczeniem niewymagalnym; art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że od należności zasądzonej na rzecz strony powodowej w walucie CHF należne są odsetki ustawowe za opóźnienie obliczane według takiej samej stopy, jak dla świadczeń w walucie krajowej.

Skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące istotne zagadnienie prawne (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Odnośnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący sformułował zagadnienie prawne, dotyczące art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., o następującej treści – „Czy w świetle powyższych przepisów można uznać za skuteczne postawienie roszczenia w stan wymagalności poprzez doręczenie pełnomocnikowi procesowemu strony przeciwnej odpisu pisma procesowego zawierającego żądanie zasądzenia roszczenia, w sytuacji, gdy pełnomocnik procesowy nie posiada umocowania do odbioru oświadczeń materialnoprawnych, czy też do powstania wymagalności roszczenia konieczne jest uprzednie wezwanie dłużnika bezpośrednio do

spełnienia świadczenia, zaś doręczenie odpisu pisma procesowego zawierającego żądanie zasądzenia świadczenia, w szczególności pisma zawierającego zmianę powództwa w toku postępowania, wyłącznie pełnomocnikowi procesowemu dłużnika nie czyni dochodzonego roszczenia wymagalnym?”. W ocenie skarżącego pojęcie wymagalności nie zostało w prawie zdefiniowane. Zarówno w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie pojęcie to bywa rozumiane różnie, przy czym różnice dotyczą powiązania tego pojęcia z terminem spełnienia świadczenia. Nadto skarżący tytułem wykazania powołanej przyczyny kasacyjnej zaprezentował wywód, którym odniósł się do wybranych elementów stanu faktycznego sprawy oraz powołał określone orzeczenia sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego. Zwrócił uwagę, że w realiach sprawy pełnomocnik procesowy Banku nie był uprawniony do odbioru oświadczeń materialnoprawnych. Co do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., w ocenie skarżącego istniała potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w praktyce sądów powszechnych tzn.: art. 455 k.c. w zw. z art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c. w zakresie możliwości orzekania przez sądy powszechne odsetek ustawowych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 k.c. w sytuacji zasądzenia od banku na rzecz kredytobiorcy świadczenia wyrażonego w walucie obcej. Wobec dostrzeżonych przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych powinny one zostać rozstrzygnięte, zaś Sąd Najwyższy, jak stwierdził skarżący, powinien udzielić odpowiedzi na pytanie, czy do odsetek za opóźnienie od należności wyrażonych w walutach obcych można stosować art. 481 § 2 k.c. czy też odsetki te powinny być określane w inny, a jeśli tak to jaki sposób.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, poprzez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 30 listopada 2022 r. i oddalenie powództwa w skarżonym zakresie również co do kwoty 46.732,01 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 5 lutego 2021 r. do dnia zapłaty, oraz o oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 56.278,53 CHF od dnia 30

lipca 2020 r. do dnia zapłaty jak również poprzez zmianę rozstrzygnięcia co do kosztów procesu poprzez ich stosowne rozliczenie pomiędzy stronami.

W odpowiedziach na skargę pozwanego, powodowie (każdy z osobna) domagali się wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym zasądzenia od pozwanego na rzecz strony przeciwnej kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych; a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniesli, zaś, o oddalenie skargi kasacyjnej w całości i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym zasądzenie od pozwanego na rzecz strony przeciwnej kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu

siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Stanowisko co do dopuszczalności kwalifikowania pism procesowych jako zawierających również oświadczenia woli o skutkach prawno-materiałnych, należy uznać za ugruntowane w orzecnictwie, przy czym, co oczywiste, nie dotyczy to tych czynności materiałnoprawnych, dla których zastrzeżona została forma szczególna pod rygorem nieważności. W uchwale z dnia 11 września 1997 r., III CZP 39/97 (OSNC 1997, nr 12, poz. 191), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wypowiedzenie najmu lokalu mieszkalnego może nastąpić również przez doręczenie najemcy wniesionego przez pełnomocnika procesowego pozwu o opróżnienie tego lokalu. W innym judykacie, Sąd Najwyższy stwierdził, że wprawdzie przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania z mocy ustawy nie uprawnia pełnomocnika procesowego do złożenia materiałnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, to jednak oświadczenie woli mocodawcy o udzieleniu

pełnomocnictwa do złożenia takiego oświadczenia może być złożone w sposób dorozumiany (por. wyrok z dnia 20 października 2004 r., I CKN 204/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 176).

Wezwanie dłużnika do wykonania zobowiązania, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie był oznaczony ani nie wynikał z właściwości tego zobowiązania, jest kwalifikowane jako czyn połączony z przejawem woli i wywiera skutek prawny w postaci obowiązku niezwłocznego spełnienia świadczenia, czyli wymagalność wierzytelności. Wprawdzie w stanie faktycznym niniejszej sprawy chodzi o ocenę umocowanie pełnomocnika procesowego pozwanego do odbioru wezwania (zawartego w pozwie oraz w piśmie procesowym powodów obejmującym rozszerzenie powództwa) do zapłaty, ale na podstawie okoliczności tej sprawy i zachowania się pełnomocnika pozwanego po otrzymaniu odpisu pozwu i odpisu pisma rozszerzającego powództwo, możliwe jest przyjęcie, że wezwanie to doszło do mocodawcy pozwanego, w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). Niezależnie od tego można też przyjąć, że w tym zakresie pełnomocnikowi pozwanego zostało udzielone umocowania w drodze czynności konkludentnych. Wszak pełnomocnik pozwanego zajął merytoryczne stanowisko odnośnie do żądań zawartych w pozwie i w piśmie procesowym i nie powoływał się na brak umocowania w tym zakresie (tj. co do odbioru wezwania do zapłaty) (k. 131, 259, 295, 298, 304 i n.) ani też nie składał zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. Potwierdzeniem takiej oceny jest także treść pisma procesowego pełnomocnika pozwanego z 14 września 2021 r. (k. 349 - 350), które stanowiło odpowiedź na kolejną modyfikację powództwa (k. 335-338). Na ewentualne naruszenia prawa w tej materii pozwany nie powoływał się również w apelacji (k. 416 i n.); treść zarzutu nr 16 (k. 420) kontestującego wymagalność roszczenia powodów w CHF nie dotyczy jednak braku umocowania do odbioru wezwania do zapłaty zawartego w rozszerzonym powództwie. W tej sytuacji trudno przyjąć, aby pełnomocnik powodów nie informował mocodawcy o treści pisma procesowego z 30 listopada 2020 r. oraz z 6 sierpnia 2021 r.

W konsekwencji brak podstaw do przyjęcia, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w znaczeniu opisanej wyżej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazuje się, że w razie stwierdzenia nieważności umowy kredytowej zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, konsument jest uprawniony do domagania się od przedsiębiorcy zwrotu świadczeń spełnionych przez konsumenta w wykonaniu tej umowy oraz odsetek za opóźnienie od momentu upływu terminu nałożonego na danego przedsiębiorcę do wykonania tego zobowiązania, po tym jak przedsiębiorca ten otrzyma wezwanie do zwrotu tego świadczenia (zob. wyrok z 14 grudnia 2023 r., C – 28/22), przy czym powstanie stanu wymagalności roszczenia o zwrot świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy oraz stanu opóźnienia w realizacji tego roszczenia przez zobowiązanego, nie jest uzależnione od stanowiska konsumenta co do braku jego zgody na dalsze obowiązywanie umowy zawierającej klauzule abuzywne (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 7 grudnia 2023 r., C - 140/22).

Jeśli zaś chodzi o problematykę związaną z zastosowaniem stopy procentowej odsetkowej przy zwrocie świadczeń spełnionych - w wykonaniu nieważnej umowy - w CHF, to nie ulega wątpliwości, że w sprawie znajduje zastosowanie polskie prawo cywilne materialne, a zatem i art. 481 k.c., który nie różnicuje wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie w zależności od waluty, w jakiej została zasądzona należność główna (*lege non distinguente nec nostrum est distinguere*). Nie ma zatem uzasadnionych podstaw do redukcji orzeczonej przez Sady *meriti* stopy odsetkowej, względnie do zastosowania stopy odsetkowej obowiązującej w kraju pochodzenia waluty obcej, w której zostało zasądzone świadczenie główne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.).

[PG]

[a.ł.]